

Jazýček věčného plamene

Poesie | 28.2.2010 @ 21.00

Duše je kaple jak z cihly pálené,
stavěné pro věčné bytí.

A věčné světlo tam uvnitř svítí -
jazýček věčného plamene.

Z myriád kaplí jen jedna je má:
hle, ta s tou vysokou zvonící.
Každý den já mezi lavicema
rozháním kadidlo vonící.

Leští se okna, zdi vápní se podél
a člověk chtěl by být svatý.
Uvnitř mu zasmrádá panteon model
a tudíž páteř má z vaty.

Hej, správče kaple, pane vikáři,
možná je smítečko na okně.
Přesto ti radím spíš uvnitř než vně,
poklízej uličku k oltáři!

Špína se plazí a lepí se na nás,
drzá je a velmi dovolená.
Kdo stojí, ten zabřed' po kolena,
kdo si dřep', noří se po pás.

Vzpomínky jsou střípky naděje mé
z minulé, neslavné doby.
Tuší, že po pádu povstaneme
a zdi mé kapličky zdobí.

Sem tam je načase otáčet stránky,
začít psát na čistý list.
Dokončit, uzavřít cestopis z míst
od hospod po svatostánky.

Málo z těch, co v kapli nekují tele,
má také obratle rovné.
A když má cesta tu jejich protne,
moc rád je mívám za přátele.

<http://selah.diet/poesie/jazycek-vecneho-plamene/>